

Dagen. Jeg vil dog haabe, at med god Villie fra begge Sider eller fra alle disse tre Sider maa disse Hindringer kunne ryddes af Vejen. Det forekommer mig altsaa, at den her opstillede Rækkefølge er rigtig, den kan ikke være anderledes.

I 2det Stykke bestemmes det, at Biskoppen efter Forhandling med Menighedsraadet skal udarbejde et Regulativ for Kirkens Benyttelse. Her er den ærede Minister efter min Mening inde paa den rigtige Vej; det er efter Forhandling med Menighedsraadet, Regulativet skal udfærdiges. Det vilde have glædet mig, om Ministeren ogsaa i 1ste Stykke, hvor det i Virkeligheden er overladt til Biskoppens Afgørelse, hvilke Frimenigheder der har Ret til Brug af Folkekirkens Kirker, havde indsat en Bestemmelse om, at Biskoppen skulde have raadført sig med Menighedsraadet eller i alt Fald have hørt dets Stilling til dette Spørgsmaal.

I Lovforslagets næstsidste Stykke staar der: „Bestemmelse om, hvilken Betaling der af Frimenigheden skal erlægges saavel for Brugen af Kirken som for dens Opvarmning, Belysning, Rengøring m. m., fastsættes af Stiftsøvrigheden“. Selvfølgelig maa Frimenigheden betale de Udgifter, som dens Gudstjenester medfører, men det forekommer mig, at Afgørelsen af, hvor stor en Del af de omhandlede Udgifter Frimenigheden skal betale, er lagt saare langt bort eller saare højt op. Det forekommer mig ret mærkeligt, at man med et Pennestrøg overlader denne Afgørelse udelukkende til Stiftsøvrigheden uden saa meget som at spørge Menighedens Repræsentanter, Menighedsraadet. Jeg vilde have fundet det naturligt, at man havde overladt denne Afgørelse til Menighedsraadet, som jo dog repræsenterer Sognemenigheden paa Stedet, og havde holdt Stiftsøvrigheden udenfor dette Spørgsmaal. Det forekommer mig, at dette ogsaa peger i den Retning, jeg nævnede til at begynde med: at man ønsker Administrationen lagt saa højt oppe eller saa langt borte som muligt fra den Menighed, hvem det økonomiske Spørgsmaal i Virkeligheden angaar. Jeg haaber, at det ved Forhandling i det kommende Udvalg maa lykkes at komme bort fra en saa meningsløs Bestemmelse som den, der indeholdes i Lovforslagets næstsidste Stykke.

Ud fra denne Kritik af Lovforslagets Enkeltheder vil jeg senere paa mit Partis Vegne foreslaa, at Lovforslaget faar en kort Udvalgsbehandling, saaledes at vi kan faa visse nødvendige Ændringer indført i

det. Hovedsagen i Lovforslaget er vi, som det fremgaar af Begyndelsen af mit Foredrag, fuldstændig enige i. Vi hilser med Glæde enhver Bestræbelse fra Statsmagtens Side, der gaar ud paa at knytte sammen, hvad der hører sammen. Det forekommer mig, at naar der nu er en enkelt Frimenighed, hvis Forhold giver Anledning til Fremkomsten af dette Lovforslag, er det heldigt, at dette ikke blot kommer til at gælde for denne enkelte Frimenighed, men for alle de Grundtvigske Frimenigheder i Danmark, og jeg haaber, at man fra alle Sider i dette Lovforslags Vedtagelse her i Tinget vil se et Ønske ogsaa fra vor Side om at knytte sammen, hvad der i den danske Menighed har fælles Tro og fælles Lære.

Kammersgaard: Efterhaanden som det kirkelige Liv indenfor Folkekirken har vundet frem med Krav om mere Plads til at røre sig paa og om mere Frihed for snærende Baand, forekommer det mig, at Lovgivningsmagten hidtil har forstaaet med nænsom Haand at skaffe de forønskede Vilkaar for Menighedslivets Udfoldelse og i alt Fald i nogen Maade at imødekomme de Krav, der stilledes. Men trods denne Imødekommen er vi i de senere Aar blevet Vidne til Dannelsen af flere Frimenigheder paa evangelisk-luthersk Grundlag, og der er sikkert ingen Tvivl om, at denne Bevægelse vil tage mere og mere Fart, efterhaanden som Tiden gaar. Det kan derfor heller ikke undre, at en af disse Frimenigheder allerede nu møder frem med Ønske om at faa en berettiget Plads til sine kirkelige Handlinger i Folkekirkens gamle Kirkehuse. Man kan nu synes om denne Udvikling, hvad man vil, men det maa dog vist indrømmes, at det vil være af Betydning at opretholde disse Frimenigheders gode Forhold til Moderkirken. Det er derfor saare naturligt og ligetil, at Kirkeministeren søger at imødekomme dette Ønske ved at fremsætte det foreliggende Forslag til Lov om Adgang for slige Frimenigheder til fast Brug af Folkekirkens Kirker.

Af Lovforslaget fremgaar det, at det Antal Husstande, det udkræves, at Frimenighederne skal have for at kunne faa den ønskede Tilladelse, er det samme, som gælder for Valgmenighederne. Jeg vilde for mit Vedkommende ikke have haft noget at indvende imod, at det Antal Familiefædre og deslige, der skal være bosat i samme Sogn for at begære Sognekirken overladt til Brug, havde været mindre end